

Arrest

nr. 52 862 van 10 december 2010
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 september en 27 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 7 oktober 2010 en 19 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat D. SOUDANT, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin geboren in Mitrovica, Kosovo. U woont sedert 1995 bij uw partner, S.(...) A.(...) (O.V. 6.397.862), in Mladenovac, Servië. U werd er nadien als inwoner geregistreerd. Bij aanvang van de oorlog in Kosovo werden er zowel uw vader, uw moeder, uw oom evenals twee kinderen van uw oom vermoord. U verklaarde in Servië voortdurend gepest en geslagen te zijn door zowel politie als Servische burgers. Zo werd uw zoon op een dag, toen hij in de tuin zat, zo hard geslagen dat hij sindsdien scheel kijkt. Een dag voor jullie vertrek naar België op 27 januari 2009 werden u, uw partner en uw kinderen in jullie voortuin geslagen door de Servische politie. U en uw partner gingen naar de politie om klacht in te dienen, maar daar werden jullie aan het politiekantoor geslagen door drie à vier politieagenten. Jullie werden door hen geduwd en gingen terug naar huis. De dag erop werden u, uw partner en zoon geslagen door zeven tot acht agenten. Jullie dienden geen klacht in. Jullie haasten zich naar het station van Mladenovac om de bus te halen die jullie naar het buitenland zou brengen. Nog voor jullie in de bus konden stappen werden u, uw

partner en kinderen opnieuw geslagen door een zeven tot achtal agenten. Verder gaf u aan dat uw kinderen niet naar school konden omdat ze werden geslagen en uitgescholden en dat u zich het voorts financieel niet kon veroorloven hen onafgebroken naar school te laten gaan. U verliet Servië met uw partner en jullie zes minderjarige kinderen op illegale wijze op 28 januari 2009 en jullie gingen naar Hongarije, waar jullie werden opgepakt door de Hongaarse autoriteiten. Na 20 dagen kwamen jullie vrij en jullie zagen Roma's instappen in een vrachtwagen die richting België reed. Jullie gaven aan de chauffeur juwelen en 100 euro om ook uw gezin mee te nemen. Jullie kwamen in België aan op 2 maart 2009, waar u de volgende dag asiel aanvraag. Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uitgereikt op 16 januari 2008 te Belgrado, twee geboorteaktes, uitgereikt op 6 september 2004 en 30 november 2006 te Kraljevo, de geboorteaktes van uw kinderen, allen uitgereikt op 16 september 2009 te Belgrado, uw nationaliteitsbewijs, d.d. 6 september 2004, uw huwelijksakte, uitgereikt op 29 december 2009 te Mladenovac, medische verslagen van een geboorte, d.d. 25 maart 2005 en 28 maart 2005, een medisch verslag van de geboorte van uw jongste dochter, opgesteld op 19 maart 2010 te Ottignies, de resultaten van een bloedonderzoek, d.d. 23 december 2009, een medisch attest, d.d. 20 mei 2010, waarin staat vermeld dat u, uw echtgenoot en jullie kinderen niet kunnen reizen en aldus België niet kunnen verlaten, een rapport van Human Rights Watch over de algemene situatie in Servië in 2009 en een rapport van het Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, d.d. 11 maart 2010, eveneens handelend over de algemene situatie in Servië in 2009.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U baseert uw asielaanvraag immers hoofdzakelijk op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner, S.(...) A.(...) (O.V. 6.397.862), in het kader van zijn asielaanvraag. Inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[...]

Aangaande de door u aangehaalde moord op uw ouders, uw oom en zijn twee kinderen tijdens de oorlog in Kosovo (gehoor CGVS II p. 3), dient vooreerst opgemerkt te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw vader een twintigtal jaar geleden of meer overleed, terwijl uw moeder een twee- tot drietal jaar geleden overleed (verklaring DVZ vragen 11 en 12). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag beweerde u dat uw ouders bij aanvang van de oorlog in Kosovo werden vermoord (gehoor CGVS II p. 3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweerde u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit heeft verklaard wanneer uw ouders zijn gestorven; u vermeldde er enkel dat zij waren gestorven. U voegde toe dat u, gezien u niet naar school zou zijn geweest, geen besef heeft van het moment waarop uw ouders zijn gestorven (gehoor CGVS II p. 3). Een loutere ontkenning van eerder afgelegde verklaringen volstaat evenwel niet ter verantwoording van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat uw familieleden zouden zijn vermoord bij de aanvang van de oorlog in Kosovo (1998/1999), terwijl u volgens uw partner reeds sedert 1995 in Servië woonachtig bent (gehoor CGVS II partner p. 2). Aldus kan de door u aangehaalde moord op uw familieleden tijdens het gewapende conflict in Kosovo in uw hoofde niet worden weerhouden ter staving van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, daar uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u Servisch staatsburger bent en uw vrees aldus ten overstaan van Servië dient beoordeeld te worden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat in uw hoofde in geval van een eventuele terugkeer naar Servië niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten werden reeds hoger besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat tegen de beslissing van 25 augustus 2010 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen beroep werd aangetekend bij verzoekschrift van 12 september 2010, ingediend door advocaat J. KEULEN en gekend bij de Raad onder dossiernummer 59 139.

Bij verzoekschrift van 24 september 2010, ingediend door advocaat D. SOUDANT en gekend bij de Raad onder dossiernummer 59 787, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing.

Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers 59 139 en 59 787 samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, S. A..

De Raad leest inderdaad in het verhoorverslag van 19 april 2010 (zie p. 5):

Vraag: *“Komt u omwille van dezelfde problemen als uw man naar België?”*

Antwoord: *“Ja om dezelfde redenen. Ik ben hier gekomen omdat ik geen andere kansen zag. Ik ben hier gekomen om mijn leven te redden en dat van mijn kinderen”.*

Zij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 52 861 van 10 december 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S. A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3.1. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker aangevoerd in zijn verzoekschrift van 12 september 2010, valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens de verhoor op 19 april en op 18 mei 2010 op het Commissariaat-generaal, telkens bijgestaan door een advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Romani taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De keuze die een bestuur, i.c. de commissaris-generaal, in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur, i.c. de commissaris-generaal, bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen.

Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.3.2. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht heeft besloten dat, in tegenstelling tot wat verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 24 september 2010 als zou het gaan om kleine tegenstrijdigheden, verzoeker en verzoekster een andere versie hebben weergegeven van de vervolgingsfeiten waardoor hun geloofwaardigheid teniet wordt gedaan.

Waar aangevoerd wordt dat verzoekster aan posttraumatische stress lijdt en daardoor soms in de war kan zijn, blijkt dat verzoekster tijdens haar verhoren op 19 april en 18 mei 2010 op het Commissariaat-generaal in staat was om gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Bovendien heeft verzoekster tijdens haar verhoren geen enkel medisch attest neergelegd waaruit zou blijken dat zij posttraumatische stress zou hebben. Wat betreft het medisch attest van 19 mei 2010 aangaande verzoekster dat verzoekers hebben toegevoegd aan het verzoekschrift, merkt verweerder terecht op dat dergelijk attest geenszins kan beschouwd worden als een uitgebreid psychiatrisch verslag en dat uit dit medisch attest geen geval blijkt dat de medische problemen het rechtstreeks gevolg zijn van feiten aangehaald in het asielrelaas. Dit attest is niet van aard dat het verzoekster in haar geloofwaardigheid herstelt of een verklaring vormt voor de uiteenlopende versies van haar relaas.

Waar verzoeker aanvoert dat het argument in de bestreden beslissing dat de Servische wetgeving discriminaties verbiedt, niet volstaat om de werkelijkheid van dagdagelijkse zware discriminaties ten aanzien van Roma uit te sluiten en er op wijst dat hij pogingen heeft ondernomen om bescherming te bekomen door de Servische autoriteiten door klacht neer te leggen, antwoordt verweerder terecht dat de verklaringen van verzoekers niet alleen ongeloofwaardig werden bevonden omwille van verschillende versies van hun asielrelaas.

In de nota wordt er ook terecht op gewezen dat de verklaringen van verzoeker, onder meer over het feit dat de politie steeds weigerde om zijn klachten te aanhoren en te behandelen, niet in overeenstemming

zijn met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie -de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië- strafbaar maakt.

Uit deze informatie blijkt eveneens dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten, plaatsvinden, dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma, wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie en dat de Servische autoriteiten en Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging, garanderen.

Waar verzoekers stellen dat er in veel landen een grote kloof bestaat tussen de nationale wetgeving die soms een "façade" is ten aanzien van de internationale gemeenschap, en de werkelijkheid op het terrein en dat het argument van de commissaris-generaal niet volstaat, benadrukt verweerder terecht dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering en tot het leveren van een algemene kritiek die echter niet afdoende is om de informatie waarop de commissaris-generaal steunt, te ondergraven of te weerleggen. Verzoeker dient immers minstens met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal steunt, niet correct is, wat in casu niet het geval is.

De commissaris-generaal erkent dat Roma in Servië vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, die zich ondermeer uiten in slechte levensomstandigheden en armoede.

Echter is deze situatie evenwel het gevolg van samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine of vooroordelen die bestaan t.a.v. Roma (bv. Ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor de Roma-kinderen al vlug van school worden gehaald,....., spelen evenzeer een rol). Hieromtrent dient verder te worden benadrukt dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechterlijke zin inhouden.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet het ontzeggen van rechten en discriminatie van dien aard zijn dat ze aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechterlijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Eveneens hebben de Servische autoriteiten concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. Terecht kon worden besloten dat de algemene situatie voor de Roma in Servië op zich actueel geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker brengt geen elementen aan die deze zienswijze weerleggen.

De bestreden beslissing besluit terecht dat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De vluchtelingenstatus voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

3.3.3. Op de grieven van verzoeker tegen de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus antwoordt verweerder terecht dat de bestreden beslissing uiteenzet dat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 niet van aard is dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker is met zijn ongeloofwaardig relaas inderdaad niet in staat dit besluit te weerleggen.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Verzoeker brengt ook geen aanwijzingen bij die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende gegevens in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend."

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 59 787/ IV en RvV 59 139/ IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE